

PHI VỤ HÀNH QUÂN CUỐI CÙNG

LGT: *Viết để tưởng nhớ bạn tôi, Cố Thiếu tá Nguyễn Ngọc Trung và tất cả anh linh Chiến Sĩ VNCH đã hy sinh vì Tổ Quốc Việt Nam.*

Lê Văn Sùng

Phi Đoàn 116, thuộc Không Đoàn 74 Chiến Thuật, Sư Đoàn 4 KQ, đồn trú tại phi trường Trà Nóc. Phi Đoàn có hai Phi Đội hành quân, thay phiên nhau, mỗi Phi Đội đi biệt phái yểm trợ hành quân cho các SĐ Bộ Binh và các Tiểu khu 15 ngày, biệt phái xong 15 ngày, trở về Cần Thơ túc trực 15 ngày, bay các phi vụ theo lệnh Phòng Hành Quân Chiến Cuộc Sư Đoàn.

NVPH (nhân viên phi hành) trong PĐ116, nếu có gia đình ở địa phương nào thì ưu tiên được xin biệt phái về bay nơi ấy. Đại úy Trần Phước Huynh và tôi là rê Bạc Liêu, riêng Phi Cơ trưởng Mã-Tính chánh gốc Công tử Bạc Liêu, nên ba anh em chúng tôi biệt phái trường kỳ nơi xứ Bạc mà tình nồng ấy cho đến ngày mất nước.

Hôm ấy, sáng 30 tháng tư năm 1975, mới 5 giờ 30, điện thoại nhà tôi reo inh ỏi, gọi đi bay sớm là chuyện thường tình ở tiểu khu này, tôi nghĩ ngay “Đêm qua chắc mất đồn hay có nơi nào bị tấn công, pháo kích gì đây nên cần đi bay sớm”. Tôi bắt điện thoại, đầu dây không phải là tiếng của Thiếu tá Lợi (Trưởng Phòng 2 T.K B.L, người thường đi bay hành quân với tôi) như mọi hôm mà là tiếng của Nguyễn Ngọc Trung, bạn cùng học khóa bay với tôi ở Trung Tâm Huấn Luyện Nha Trang, tiếng của Trung Đen hồi hả “Ê! Combat (nickname của tôi) lên cứu tụi tao mau, VC tấn công tràn ngập phi trường rồi, máy lên chậm tụi tao chết hết, lên liền nghe, chiều nhớ mua mồi về, tao mua bia xuống nhà chú Tư Cầu. (nickname Thiếu tá Nguyễn Văn Thành khóa 63D) nhậu nghe, đêm qua tao đại thắng (đêm qua Trung Đen gom sòng xập xám chường).”

Tôi nghe tiếng súng liên thanh nổ vang trong đầu máy liên hợp bên kia đầu dây của Trung, tôi vội đáp: “Yên chí, tao lên liền”. Tôi biết Trung Đen đang biệt phái Sóc Trăng, Phi hành đoàn ngủ ngay đầu phi đạo, nếu VC chiếm được phi trường thì bạn tôi chết hết.

Tôi chạy vội vào phòng tắm, dùng cái gáo nhựa lớn xối nước lạnh ào ào lên đầu 4, 5 gáo cho tỉnh táo, không kịp lau khô, xỏ vội chiếc áo bay và mang áo lưới vào, xách túi đựng helmet, chạy vội xuống lầu, trong túi không phải là nón bay mà là cây súng M79, được cưa báng ngắn lại và mấy mươi viên đạn, mang giày xong tôi dắt xe Honda ra định đi bay một mình, vợ tôi chạy theo hỏi “Không có anh Lợi hay anh Huỳnh đi bay với anh hả, anh bay đâu sớm quá mà sao chỉ đi một mình vậy?”

Vì vội quá, tôi định cất cánh lên rồi mới báo cho Trung Tâm Hành Quân Tiểu khu biết, lúc đó họ không cho tôi đi cũng không được, nhưng khi vợ tôi nhắc đến anh Lợi, tôi chợt nhớ lại, cách đây mấy ngày, Đại tá Nguyễn Ngọc Diệp Tỉnh trưởng Bạc Liêu nói với tôi, nửa đùa nửa thật: “Tôi nghe KQ lấy máy bay đi nhiều lắm, ông phi công đừng bỏ tụi ‘moa’ mà bay đi một mình nhen, ‘toa’ cất cánh mà không có lệnh của ‘moa’, coi chừng lính phi trường ‘phơ’ ‘toa’ đó”.

Tôi phải gọi vào Phòng 2 tìm anh Lợi, tôi biết tình hình chiến sự lúc này quá căng thẳng nên anh thường ngủ ngay trong phòng làm việc, điện thoại vừa reo anh bắt máy ngay, tôi nói với anh “Tôi phải đi ngay để giải tỏa phi trường Sóc Trăng, cứu Phi hành đoàn trên ấy, tụi nó ngủ ngoài phi trường, nếu VC vào, sẽ giết hết tụi nó”. Anh Lợi đáp: “Ông ra đứng ngoài đường chờ tôi, tôi lại rước ông ngay, tôi sẽ đi bay với ông”. Tôi dặn anh “Anh đừng báo cho ông già biết nghe (ông già là ông Tỉnh trưởng kiêm Tiểu khu trưởng, chúng tôi thường gọi là Papa) khi nào tôi cất cánh xong, anh gọi máy báo Trung Tâm Hành Quân sau”. Tôi vừa đi ra tới đường, xe Jeep của anh cũng vừa tới, tài xế đã nhảy ra ngồi băng sau, nhường tay lái cho tôi như thường lệ. Tôi vừa chạy vừa nói sơ tình hình cho anh biết, anh Lợi rất thân với anh em PĐ116, anh hỏi ai biệt phái trên ấy, tôi đáp Trung, Hiệp và Phong, anh đều biết hết ba người ấy.

Ra đến phi trường, trời chưa sáng hẳn, tôi leo lên check [kiểm soát] xăng, thì không hiểu sao Mã-Tính (phi cơ trưởng đang biệt phái Bạc Liêu với chúng tôi) hay tin tôi đi bay, Tính cũng đi Honda ôm ra tới, Tính cùng mấy lính cận vệ của anh Lợi chạy lại mở Conex lấy Rocket nổ định lắp lên giàn phóng như thường lệ (từ sau Hiệp định Paris, pháo binh giới hạn một ngày mỗi khẩu chỉ được phép bắn 2 quả, phi tuần khu trực xin để yểm trợ cho Tiểu khu thì không bao giờ có, Mỹ đã cắt viện trợ hết rồi, mỗi lần đi bay, tôi thường bảo Tính trang bị 8 trái Rocket nổ cho tôi, mặc dù an phi tuyệt đối cấm, L19 chỉ được mang Rocket khối để bắn đánh dấu mục tiêu cho khu trực oanh kích thôi, không bao giờ được mang Rocket nổ).

Sau mỗi phi vụ, nếu chưa bắn hết 8 quả Rocket nổ, tôi thường bay đến những đồn Nghĩa Quân, quanh thị xã, bắn xuống những mục tiêu nghi ngờ là chốt của VC bám để bắn sẽ lính trong đồn (hình thức giải tỏa bom đạn, không cho một ai trong phi đoàn biết là tôi chuyên bắn Rocket nổ) khi nào hành quân chạm địch, tôi bắn hết 8 quả thì về đáp lắp 8 quả khác vào bay lên bắn tiếp. Tại phi trường Bạc Liêu, Rocket nổ của Gunship Mỹ bỏ lại, tất cả đã được tháo ra khỏi thùng, đựng đầy trong 4 Conex, đây là loại Rocket nổ rất

manh, trên đầu nỏ có một cái chụp màu trắng ngà, tôi cũng ít khi thấy Gunship VN bắn loại này).

Tôi gọi Tính: “Đừng lấy Rocket đó, chờ anh một chút”. Tôi nghĩ ngay đến 6 thùng Rocket của Đại tá Điệp, không biết ông đem từ đâu về cất trong conex, ông kêu tôi lại chỉ cho tôi và dặn dò: “Bỏ đừng xài cái này của tôi nhen, nó là hỏa tiễn chống biển người đó, tôi sẽ gắn giàn phóng Rocket trên xe, tụi nó có tràn ngập vào là tôi xịt trực xạ tụi nó”. Hôm nay địch đã tràn ngập phi trường Sóc Trăng, tôi phải diệt địch và cứu quân bạn, bây giờ tôi không liều mà sử dụng thì đợi đến bao giờ?

Mấy ngày nay, nghe tin tức đài BBC thật là thâm, quân ta cứ tiếp tục rút lui, VC đã tràn tới Biên Hòa rồi, hôm trước cụ Hương lại bàn giao chức vụ tổng thống thấy mà nản lòng vô cùng.

Đêm qua trời nóng quá, ngủ không được, tôi lên nằm trên sân thượng, nhìn những ánh đèn phi cơ lữ lượt bay về hướng Côn Sơn hoặc bay tít trên cao về hướng Tây. Lúc ấy tôi vẫn còn ngây thơ, suy nghĩ rất nông cạn: Mỹ đã bỏ Kampuchia, không lẽ Mỹ bỏ luôn cả miền Nam Việt Nam sao? Tôi quyết định ở lại chiến đấu đến phút cuối cùng rồi ra sao thì ra.

Tôi bảo Tính khai một thùng Rocket mà Đại tá Điệp gọi là “Hoả tiễn chống biển người” thử xem, thùng này đẹp và dài hơn thùng Rocket thường, khai ra tôi thấy mỗi thùng chỉ đựng 2 quả, đầu nỏ dài và nhỏ hơn đầu nỏ của Rocket thường, được sơn màu hồng nhạt chứ không phải màu ô-liu, tôi lấy 2 quả đó, và bảo Tính khai thêm ba thùng nữa đem lại, tôi và Tính gắn 8 quả Rocket ấy vào dàn phóng.

Trời đã tờ mờ sáng, tôi cất cánh vội vã lúc 5:50. Tôi đã dặn Trung trực sẵn tần số FM của máy PRC25 chờ tôi, cất cánh xong vừa lấy cao độ vừa gọi Trung, anh Lợi cũng mở FM ghé sau liên lạc Tiểu khu Bạc Liêu. Vừa nghe tiếng tôi, Trung nói ngay “chúng nó nấp vào các ụ phi cơ phía bên kia, chúng đã chiếm tới đài kiểm báo rồi”. Tôi nói ngay “cho tao số nhà đơn vị đang đánh nhau với chúng nó”. Trung cho tôi tần số của quân bạn, tôi liên lạc ngay được thẩm quyền (Tiểu đoàn trưởng) của cánh quân ấy, anh cho biết tình trạng chiến đấu của anh rất bi đát, đã mất liên lạc với Tiểu khu Sóc Trăng (Ba Xuyên) từ chiều hôm qua, (Tiểu khu trưởng và Bộ chỉ huy đã bỏ ra đi rồi), không một lực lượng nào tiếp viện cho anh, địch quân thì đông như kiến cỏ, trong khi quân số anh chỉ còn vào khoảng một râu (1 Đại đội) lớp bị tử trận, lớp bị thương, đạn dược sắp cạn, lính của anh vì thương anh, cùng liều chết ở lại chiến đấu đến giờ phút này, không thì đã tan hàng từ lâu rồi. Tôi trấn an anh “Bạn yên tâm đi, 5 phút tôi sẽ tới” (Sóc Trăng chỉ cách Bạc Liêu khoảng 40km đường chim bay). Anh mừng lắm nói “Không ngờ giờ này còn có anh bay đến, em út tôi lên tinh thần lắm, bọn VC này tuy đông, nhưng toàn là con nít không hà, tụi tụi nó núp trong mấy ụ phi cơ, chúng tôi không làm gì được, chớ nếu đánh cận chiến, tụi tôi sẽ bẻ cổ chúng hết”.

Tôi tính toán rất nhanh, VC ở trong các ụ phi cơ phía Đông Nam phi trường, tôi bay thật thấp, cao độ 500 bộ, lấy trục tấn công từ Đông sang Tây, tôi đã bay đến gần, thấy chúng nó quá đông, nắp dài theo ụ phi cơ, đưa lưng về hướng tôi đang bay tới, làm bia cho hỏa tiễn chống biển người, tôi bật công tắc 2 quả: số 1 và số 8, chúm mũi phi cơ xuống thấp nữa, thật gần, nhắm thật chính xác, hồi hộp lấy cò, hai quả rocket phóng ra, 2 tiếng nổ lớn, hỏa tiễn nổ tung thêm lần nữa, tỏa ra đám khói nhỏ màu hồng nhạt, tôi thấy những thân người nhảy dựng tung lên. Ông Tiểu đoàn trưởng hét lớn “Trúng phóc rồi, anh phóng pháo bằng loại gì vậy?” Tôi không trả lời, tôi bắn trúng là vì tôi liều mạng xuống thật thấp, với lại chiếc phi cơ số đuôi 288 này là con tàu tôi thích nhất, bắn Rocket rất dễ trúng mục tiêu, nên lần này tôi bắn thật chính xác. Tôi đoán chúng đã biết hướng bay của tôi, bây giờ những tên còn sống chắc đã chạy qua hướng Đông dựa lưng vào vách ụ, chong súng chờ tôi bay vào tấn công từ Đông sang Tây như lần trước, thì tôi không bắn được chúng, và sẽ bị chúng từ sau bắn tới phi cơ tôi.

Tôi bay xuống thật thấp vào trong phố Sóc Trăng, quyết định đổi trục đánh từ Tây sang Đông, tôi vào trục đánh, từ xa, xuống thật thấp tiến lại để địch không thấy tôi bay tới, tôi bật công tắc 2 quả: số 2 và số 7, gần đến mục tiêu, tôi kéo nhẹ cho mũi phi cơ nhô lên, tôi thấy đúng như tôi nghĩ, bọn chúng lưng dựa vào vách ụ, hàng trăm mũi súng đang chĩa về phía tôi, bây giờ tôi đang trực diện chúng, chúng quá bất ngờ vì tôi đổi hướng bay, chúng chưa kịp phản ứng thì tôi đã lấy cò, hai quả nổ tung, phóng hàng ngàn mũi tên thép chụp xuống chúng như một trận mưa rào, lần này không còn chịu đựng nổi, chúng bỏ phòng tuyến tốc chạy ào về hướng đầu phi đạo phía Nam, quân ta rượt theo bắn giết, đến cuối phi đạo chúng phải lội vượt qua một cái hào khá lớn, mục tiêu quá tốt cho tôi, lần này tôi chỉ phóng từng quả một vào đám quân đang bơi thực mạng bên dưới.

Sáng sớm, khi vừa cất cánh, tôi đã gọi Trung Tâm Hành Quân Không Trợ 4 (ASOC 4) xin phi tuần, giờ này vẫn chưa cho biết có phi tuần hay không?

Địch đã tổn thất nặng nề, đang rút lui chạy đến đầu ngoài đám ruộng khô phía Nam phi trường, bây giờ có Gunship hoặc pháo binh thì hay quá, tôi gọi lại ASOC 4, có tiếng trả lời “Sơn Ca 23, bạn hãy chờ!”. Tôi gào thét gọi pháo binh để bắn theo truy kích, anh Tiểu đoàn trưởng nói với tôi “Sơn Ca, anh đừng gọi nữa, bọn họ đã bỏ đi hết rồi, bây giờ chỉ còn anh trên đó và tôi dưới này thôi, khi nào có ghé Sóc Trăng, gọi vào hậu cứ tôi, tôi ra nhậu với mấy anh một bữa cho thật đã, tôi là: Đông Đa, Ủng Hộ, Đông Đa.”

Tôi không còn hỏa tiễn để bắn, tôi bay đuổi theo địch để anh Lợi ngồi ghé sau bắn M79 xuống, còn tôi điều chỉnh mấy khẩu súng cối cơ hữu của tiểu đoàn bắn theo tới tấp. Phi vụ hành quân yểm trợ quân bạn hôm nay hy hữu vô cùng, phi cơ quan sát của chúng tôi không bao giờ trang bị vũ khí, vũ khí của chúng tôi là gọi pháo binh bắn, hay hướng dẫn oanh tạc cơ thả bom, bây giờ khẩn cấp xin oanh tạc cơ mà chẳng thấy ai trả lời, còn pháo binh thì đã “Thế lên đường hết rồi”. Tôi không ngờ đây là phi vụ hành quân cuối cùng trong đời binh nghiệp của tôi, sau này tôi mới biết rõ và hãnh diện: Tôi đã bay phi vụ hành quân cuối cùng của Không Lực VNCH.

Tôi hướng dẫn quân bạn truy đuổi, lục soát, thu chiến lợi phẩm và đem gom xác chết, tôi tiếp tục điều chỉnh súng cối bắn theo địch.

Lúc ấy, nhìn đồng hồ tôi đã bay hơn 4 tiếng rồi, tôi gọi Trung “Tao về đáp đở xăng, lắp rocket lên bắn tiếp, tụi mày đừng cất cánh vội, tụi nó còn chém về xung quanh phi trường nhiều lắm”. Trên đường bay về, tôi tiếp tục điều chỉnh súng cối bắn, thì VC vào tần số FM của tôi đang liên lạc với quân bạn, gọi tôi “Sơn Ca, Dương Văn Minh đã tuyên bố đầu hàng rồi, sao anh còn bắn chúng tôi hoài vậy?” Anh Lợi thét lên “Mày đừng nói láo, Dương Văn Minh đầu hàng thì tao tự sát”. Chúng nó chẳng thèm trả lời, mà đưa ống liên hợp của máy FM vào gần máy thu thanh, để cho chúng tôi nghe được lệnh kêu gọi buông súng tại chỗ của tổng thống.

Tôi kêu lớn 1 tiếng “Trời ơi” tay nắm mạnh liên hồi vào cửa sổ phi cơ, bàng hoàng tưởng như trong giấc chiêm bao.

Tôi về đáp Bạc Liêu đổ đầy xăng, lắp 4 hỏa tiễn chống biển người còn lại và 4 Rocket đầu nổ mạnh vào giàn phóng, tôi chạy về nhà, còn anh Lợi chạy thẳng vào Trung Tâm Hành Quân để gặp Đại tá Tiểu khu trưởng.

Tôi vừa bước vào nhà thì Thiếu tá Giang Kim Hà (sĩ quan liên lạc KQ tại Tiểu khu Bạc Liêu) cũng vừa đến tìm tôi, anh nói “Trên Vĩnh Long, Tướng Hoàng Văn Lạc của SĐ9BB chưa chịu đầu hàng, mình lên thử xem, tôi có người bác làm An Ninh Quân Đội trên đó”.

Tôi quyết định sẽ bay lên Vĩnh Long để cùng chiến đấu với SĐ9BB.

Tôi và anh Hà ăn vài chén cơm vội vã, tôi bảo vợ tôi lấy cho ít tiền bỏ túi, anh Hà cũng không có sẵn tiền đem theo, vợ tôi lấy cho anh mượn \$5,000.

Vừa cất cánh xong, tôi gọi Trung ở tần số FM, không thấy Trung trả lời, tôi vào tần số Paddy, gọi xem có bạn nào trên tần số không? Có vài bạn PĐ116 và PĐ122 liên lạc với tôi, tôi báo cho họ biết SĐ9BB còn tiếp tục chiến đấu, tôi sẽ lên đáp tại Vĩnh Long (VL).

Trên đường bay lên VL, tôi đã bắn hết 8 quả Rocket vào những mục tiêu nào, chỉ có duy nhất Thiếu tá Hà biết. Tôi đáp xuống VL, lần lượt 6 chiếc khác theo tôi đáp xuống, có một bạn nào đó của PĐ122 báo cho tôi biết, anh ta từ phi trường Long Xuyên bay qua, phi trường Long Xuyên bây giờ hỗn loạn lắm vì nhiều phi cơ từ Trà Nóc lên đáp đở xăng, 1 chiếc của Phi Đoàn 122 rớt xuống ở đầu phi đạo, hoa tiêu là Trung úy Thân chết tại chỗ, Quan sát viên là Đại úy Trương Công Tấn, gãy xương sống, được anh em lôi ra khỏi phi cơ còn nằm trên đó không biết có chết không? (anh Tấn không chết, và anh sống vất vưởng cuộc đời tàn phế 40 năm rồi, hiện nay anh còn bán thuốc lá lẻ ở VN) Phi Đoàn 116 của anh thì tôi thấy Lý Hữu Hiệp từ Sóc Trăng bay lên đáp trên ấy, Đại úy Trung ngồi

ghế sau đã bị VC bắn chết trên phi cơ. Trời ơi, một tin khủng khiếp cho tôi mà anh ta kể rất bình thường, tôi chụp vai anh ta hỏi “Trung chết thật sao, ông có thấy xác Trung không?”

Anh ta đáp: “Tôi không thấy, nhưng Lý Hữu Hiệp nói anh ta vừa cất cánh ở ST, thì VC ngoài Quốc lộ bắn anh bằng đại liên, anh nghe phi cơ bị trúng đạn, khi đã lên cao, anh gọi Trung, không nghe Trung trả lời, anh quay lại nhìn thấy đầu Trung đã ghé sang một bên, Trung đã chết ngay trên phi cơ, Hiệp kê lập cập cho chúng tôi nghe mà mặt mày xanh dờn, còn khiếp đảm lắm”!

Trung đã chết vào giờ thứ 25 của cuộc chiến đau thương, bỏ lại người vợ trẻ và hai đứa con thơ...

Chiều hôm ấy, Ông Tướng của SĐ9BB cũng phải ra lệnh buông súng. Bọn nước lớn đã ký giấy khai tử VNCH thì chúng ta làm gì hơn... “Lực bất tòng tâm, thôi đành trôi theo vận nước”.

Vị Tiểu đoàn trưởng “Đồng Đa, Ủng Hộ, Đồng Đa” sau này tôi được biết là Đại úy Võ Văn Đốt, TĐT Tiểu Đoàn lừng danh 486 của Tiểu khu Ba Xuyên, anh bị phe chiến thắng mang anh từ trại cải tạo về Sóc Trăng, xử tử anh để trả thù trận đánh sau cùng ấy.

Tiểu đoàn phó là Đại úy Tiết, đang sinh sống tại Santa Ana, trong một ngày nào đó trên đất Mỹ, vô tình gặp lại anh Lợi và tôi trong một tiệc cưới, kể lại cho chúng tôi nghe tầm sát hại của hỏa tiễn chống biển người, khi Rocket tôi bắn ra, anh ở dưới đất nghe như một trận mưa rào thật lớn, từ trên chụp xuống hàng ngàn mũi tên thép, dài độ 6, 7 phân, sau đuôi có 4 cánh nhỏ, mãnh lực có thể xuyên cả áo giáp, địch ngã ra chết như rạ.

Còn chúng tôi ở lại phi trường VL, sáng 1 tháng 5, VC vào tiếp thu phi trường, chúng tôi bị giữ lại và sau đó chúng đưa chúng tôi vào khám lớn Vĩnh Long.

Cuộc đời tù tội của tôi bắt đầu từ 1 tháng 5 năm 1975...

Sơn Ca 23 – Lê Văn Sùng

Nguồn: Internet eMail by Đoàn Hữu Định chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, March 27, 2020
Ban kỹ thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*